

Een frisse lente

Renee liet haar paard stapvoets rijden.

- Waarom noemen ze dit eigenlijk de binnenbak? riep Lynn, die aan de kant zat op een plastic tuinstoel. Het is toch een manege?

Renee haalde haar schouders op. Lynn kreeg de indruk dat ze geconcentreerd bezig was. Met stappen tellen of zo. Of het paard aanvoelen.

- Gaat ie lekker? vroeg ze.

- Verveel je je? riep Renee.

- Hoe lang ben je nog bezig, denk je?

- Niet lang meer, hooguit een minuut of tien.

- Dan verveel ik me niet, zei Lynn.

Ze wreef in haar handen. Het was inmiddels lente, maar de wind was fris, de temperatuur laag en de sneeuw leek wel koud.

- Je paard ziet er niet echt moe uit.

Renee schudde langzaam nee.

- Ik heb lang niet gereden, daarom maak ik het kort. We moeten vanmiddag ook nog weg.

- Maak je het kort voor je paard of voor jezelf?

- Allebei. Haar spieren moeten eerst steviger worden en mijn zitvlak is... Ik moet zelf ook eerst nog wat trainen.

- Je zitvlak is toch al aardig ontwikkeld.

- Die zag ik aankomen, zuchtte Renee.

- Ik wil mijn beste vriendin niet teleurstellen.

- Waarom ga je niet in de kantine zitten?

- Nee, samen uit, samen thuis. Ik blijf bij je, al duurt het nog uren.

- Niets blijft me vandaag bespaard.

Lynn probeerde een O uit te ademen, maar het lukte haar niet.

- Het is maar een frisse lente, zei ze. Het is net alsof ik een zware sigaar zit te roken.

- Morgen wordt het zachter weer volgens het weerbericht.

Renee liet haar paard kalmpjes naar Lynn lopen.

- Gaan we raar doen? vroeg Lynn bezorgd. Ze had het niet zo op dat zwarte monster. Friesje, noemde Renee haar paard. Het deed haar altijd weer denken aan de hond van haar broer, die zo groot was als een koe. Plurkie heet dat beest.

Vlak voor Lynn hield Renee haar paard in. Ze keek glimlachend neer op haar vriendin en steeg toen af.

- Gelukkig, zei Lynn. En, hoe was het, de eerste rit nadat Friesje je door de bak slingerde?

- Ik werd helemaal niet door de bak geslingerd. Ze raakte in paniek, daarom viel ik er af. Het was niet haar schuld.

- Het is nooit haar schuld. Zo vond mijn buurvrouw vroeger dat haar kinderen nooit ergens schuld aan hadden, al schopten ze een oud ventje de straat door.

- Jij woonde in een rare buurt, hoor ik wel.

- Het was een prima buurt, een dure buurt. Bij ons achter, daar woonden rare mensen. Geen wonder dat mijn moeder een betere locatie zocht.

- Je moeder is een snob.

- Dat is zowat het enige dat ik in haar waardeer. Elitair zijn, daar wordt tegenwoordig op neergekeken.

Nu zijn we allemaal gelijk.

Renee maakte ondertussen het zadel wat lossier.

- Daar is toch niets mis mee?

- Natuurlijk wel, zei Lynn. We zijn niet gelijk. Zo zie je mij nooit op een paard zitten.

- Terwijl je toch paard gereden hebt, ooit.

- Ik was toen nog een puber.

- Waarom ben je er eigenlijk mee gestopt?

- Ik werd volwassen.

Renee knikte, alsof ze geen ander antwoord had verwacht. Ze nam haar paard bij de teugel en liep naar de grote schuifdeur. Lynn stond vlug op, liep voor haar uit en trok de deur open.

- Gaat het? vroeg Renee.

- Vlot, al is mijn zitvlak niet zo goed ontwikkeld.

- Ik moet onderhand eens gaan afvallen, zei Renee, die haar paard door de opening geleidde. Ze moet nu veel te hard werken.

- Doet ze ook iets voor de kost. Wat betaal je nou voor haar?

- Ongeveer 200 euro per maand.

- Da's niet mis. Daar koop je een busabonnement voor.

- Wat moet je nou met een busabonnement? vroeg Renee verbaasd.

Ze liepen over een besneeuwd pad van de binnenbak naar de stal. Het was te koud om Friesje buiten af te spuiten.

- Nou, een paard is toch een vervoermiddel?

- Al lang niet meer. Paardrijden is gewoon een hobby.

- Wel een dure hobby.

- Och, zei Renee, het is natuurlijk niets voor het gewone volk.

- Je bedoelt, zei Lynn verheugd, het is meer iets voor de elite?

- Tuurlijk. Wat moet je met al die armoedzaaiers?

- Zo ken ik je weer, zei Lynn tevreden. Weg met arme lui. Alsof er ook maar iemand respect heeft voor een arme sloeber.

- Volgens mij zijn die tegenwoordig zeldzaam, arme sloebers.

- Dat is dan een heel gemis. Als ik uit mijn raam kijk, wil ik een hongerige stakker zien. Eentje die met smekende ogen naar binnen kijkt, zodat ik hem achteloos een kippenbotje toe kan werpen.

- Bij mij is van de week een meisje langs gekomen. Ze wilde mij lucifers verkopen.

- Ja? zei Lynn. Stuur ze eens naar mij.

- Jammer, dat kan niet meer. Ze is overleden, aan de vorst.

Lynn schudde teleurgesteld nee.

- Het is ook een frisse lente, zei ze.

- Allez, hop! riep Renee, maar Friesje had geen zin om naar binnen te gaan. De stal lag iets hoger dan het pad en menig paard weigerde eerst, voor hij de hindernis wilde nemen.

- Ze zouden het pad moeten verhogen, zei Lynn.

- Schiet op! snauwde Renee. Wat zullen we nu krijgen! Naar binnen, verdomme!

- Subtiel, zei Lynn. Ik hoor wel dat jij niet van het overleg bent.

Friesje bewoog even opzij, zodat Lynn fluks op drie meter afstand ging staan, en schoot toen naar binnen.

- Ze heeft geen appeltje verdiend! riep Lynn.

Renee keek over haar schouder. Ze zag Lynn aarzelend de stal betreden, op zes meter van haar paard af.

- Ben je bang? vroeg ze.

- Ik ben een verstandig mens, zul je bedoelen. Ga je haar eerst borstelen, of zet je ze meteen weg?

- Ze is daarstraks al geborsteld en we hebben maar even gereden, dus ze kan zo de stal in.

- Oké, zei Lynn, dan ga ik alvast naar de kantine, twee worstenbroodjes bestellen. Het zal wel weer druk zijn. De vorige keer moesten we twintig minuten wachten.

- Goed idee, en graag een koffie. Ik ben er zo.

Lynn liep terug, de stal uit. Ze wilde om het gebouw heen lopen, maar bij de uitgang moest ze even wachten. Ilse voerde net haar paard aan de teugel naar de binnenbak.

- Dag, Lynn, zei ze vriendelijk.

- 't Is verdikkemes koud, Ilse.

- Ja, maar het is al lente.

- Het is toch koud. Ben jij trouwens rijk?

- Hè? Ilse wilde blijven staan, maar haar paard trok haar nog een stukje mee.

- Horsey! riep Ilse bestraffend.

- Een zeer toepasselijke naam. Of je rijk bent, vroeg ik.

- Nee, hoezo? Mijn vriend heeft wel een Mercedes.

- Een tweedehands model?

- Nee, natuurlijk niet, zei Ilse verwonderd.

- Prima, zei Lynn. Natuurlijk niet, dat is het goede antwoord. Je mag door. Ik ben naar de kantine. Ilse keek Lynn even na en gaf toen een ruk aan de teugels. Horsey reageerde meteen en liep enthousiast door naar de binnenbak. Ilse wist zich slechts met moeite staande te houden. Twee worstenbroodjes, dacht Lynn opgewekt. En een koffie en een thee. Earl Grey, beste man. En vlug een beetje, of ik zal je mijn zweep laten voelen!

Genade, edele dame, genade! Ik ben nog niet genezen van gisteren.

Gisteren?! Gisteren was ik niet hier. Gij liegt, vlerk!

Nee, edele dame, u niet, maar uw vriendin, de barones Van Friesje tot Zitvlak, die heeft mij bestraft. O, die. Ja, die staat bekend om haar wreedheid. Nou, vooruit dan maar. Je hebt geluk dat ik over een nobele inborst beschik, arme ziel.

U bent te goed, edele vrouwe. U bent te goed.

Brrr, dacht Lynn, het is echt een frisse lente.

Handenwrijvend haastte ze zich naar de voorkant van het gebouw. Ze stampte de sneeuw van haar schoenen, keek nog even omhoog naar de grauwe lucht en drukte toen de klink van de kantindeur omlaag.

De deur zat op slot.

O, dacht Lynn. Nu viel haar pas op hoe stil het was. Ilse was eigenlijk de enige die ze vanmorgen gezien had.

Ze wees naar de deur.

- Ik beveel u, herbergier! Open uw deuren!

- Dag, zei ze tegen de stalhouder, die zijn gezicht om de hoek liet zien. Een goedemiddag. Is de kantine dicht?

De stalhouder, wiens woonhuis iets verderop lag, trok zijn hoofd terug. Lynn liep de hoek om en zag dat hij daar bezig was met een zak voederkorrels.

Hij keek haar verwijtend aan.

- Het is Pasen, zei hij kortaf.

Lynn vervloekte haar vriendin, die per se een stal moest huren bij een vrome ondernemer. Maar ja, ondernemers in Brabant zijn meestal gelovig.

- Weet ik, zei Lynn, we gaan vanmiddag met de kinderen naar een attractiepark. Overdekt, natuurlijk. Het is maar een frisse lente.

- Wij zijn al naar de kerk geweest.

- Aha...

Lynn draaide zich om en liep van hem weg. In gedachten sloeg ze hem met haar zweep tot hij om genade smeekte en met trillende handen de kantine opende om haar en de barones een worstenbroodje te kunnen aanbieden, op kosten van de zaak.

Op de terugweg kwam ze Renee tegen. Samen liepen ze naar de auto.

- We nemen bij mij thuis wel wat, zei Lynn. De kantine is gesloten.

- Ik vermoedde al zoiets. Het is Pasen. Morgen zal het wel drukker zijn.

- Hij wilde niet eens de kantine openen, zodat we een worstenbroodje kunnen eten.

- Nee, zei Renee, dat zal wel niet.

- Hij was nog boos, denk ik.

- Boos? Waarom was hij boos?

- Ja, op jou. Je hebt hem gisteren geslagen.

Renee bleef verbaasd stilstaan.

- Ik heb hem geslagen?

- Ja. Of nee, de barones van Zitvlak tot Friesje. Ze heeft hem bont en blauw geslagen met haar zweep.

En terecht, natuurlijk. Het gewone volk moet zijn plaats kennen.

Renee wist voldoende. Ze liep weer verder. Ondertussen haalde ze de sleutel van haar auto tevoorschijn.

- Open uw muil, draak! riep Lynn.

Renee, die op afstand de portieren ontsloot, besteedde een meewarige blik aan haar vriendin.

- Ik dacht dat je je niet verveelde.

- Och, een levendige fantasie, hè? Dat heb je zo, met interessante persoonlijkheden.

- Natuurlijk, en jij hebt er ook last van.

- Bovendien, ik probeer in de stemming te komen. We gaan straks toch naar het overdekte Toverbos?

Renee stond stil bij de auto en keek omhoog.

- Gelukkig wel. Ik zou met dit weer niet graag buiten rondlopen.

Lynn opende het portier aan de passagierskant.

- Het is koud.

Renee knikte.

- Inderdaad, zei ze. Het is maar een frisse lente.